

WSOY

MADAME LAPLAGE SCHOOL FOR THE ARTS PRESENTS

WEST  
SIDE  
STORY



# Girl Online

OMILLAAN



ZOE SUGG

# *Girl Online*

OMILLAAN

ZOE SUGG

SUOMENTANUT INKA PARPOLA



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ  
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS  
*Girl Online Going Solo*  
TEXT COPYRIGHT © ZOE SUGG, 2016  
FIRST PUBLISHED BY PENGUIN BOOKS UK  
ALL RIGHTS RESERVED

SUOMENKIELISEN LAITOKSEN © INKA PARPOLA JA WSOY 2018  
ISBN 978-951-0-42974-7  
PAINETTU EU:SSA

*Ihanille katsojilleni, lukijoilleni ja faneilleni,  
kiitos tuestanne ja siitä, että jaatte  
kanssani rakkauden Pennyä ja hänen tarinaansa kohtaan.  
Toivon että seuraatte edelleen unelmianne,  
kunnes ne toteutuvat.  
Jos minä pystyn siihen, niin pystyt sinäkin!*

## 15. syyskuuta

### Missä on Noah Flynn?

Poikkeustiedotus!

Jos seuraatte säännöllisesti *Girl Onlinea*, tiedätte jo, että vastailen mieluummin kysymyksiinne joko kommentteissa tai sähköpostin välityksellä. Suurin osa teistä on supercooleja ja kyselee normaaleista asioista, kuten alkaneesta kouluvuodesta tai siitä, miten olen valmistautunut tuleviin kursseihin ja kokeisiin... mutta saapuneet-kansiooni on myös tulvinut kysymyksiä, jotka koskevat Noah Flynnä. Missä hän on? Mitä hän tekee? Miksi hän jätti *The Sketchin* maailmankiertueen kesken?

Eikä tämä koske pelkästään blogiani, vaan kaikkia sosiaalisen median tilejäni ja jopa tosielämää! Niin että eiköhän minun ole vihdoinkin aika avata sanainen arkkuni ja paljastaa tietoni.

Mikäli olette vasta alkaneet lukea blogiani, ette ehkä tiedä, että Noah ja minä tapasimme seurustella (paino sanalla »tapasimme»). Pitkäaikaiset lukijat saattavat kenties tuntea hänet nimellä »Brooklyn Boy», ja vaikken olekaan toviin kirjoittanut hä-

nestä – tai meistä, jos niikseen tulee – hänen totaalinen katoamisensa maailmankartalta on lyönyt monet ällikällä.

Joten – vetäkää syvään henkeä! Totuus nimittäin on tämä: en tiedä mitään. En tiedä yhtään enempää kuin tekään ja saatan vain toivoa, että hän voi hyvin ja on onnellinen, mitä hyvänsä hän sitten tekeekin. Hänen manageritiiminsä on antanut seuraavan julkilausuman:

»Raskas työtaakka yhdistettynä henkilökohtaisiin asioihin on saanut Noah Flynnin tekemään päätöksen lopettaa The Sketchin maailmankiertue kuukauden etujassa. Hän pyytää faneiltaan anteeksi aiheuttamaansa pettymystä ja kiittää heitä tuesta, jota he edelleenkin hänelle osoittavat.»

Ja ikävä kyllä siinä on kaikki. Noahin ystävänä olemiseen ei automaattisesti kuulu GPS-paikannusmahdollisuutta, joten en voi kirjautua johonkin puhelimeeni ladattuun sovellukseen ja vilkaista, missä hän tällä hetkellä mahtaa olla (joskin olen melko varma, että äiti pystyy tekemään tämän minun ja veljeni kohdalla). Voin sanoa vain, että tunnen Noahin, eikä hän ole voinut tehdä tällaista päätöstä kevyin perustein. Mutta hän on myös hyvin vahva ihminen, ja olen varma, että hän on jälleen keskuudessamme ennen kuin huomaammekaan.

Toivottavasti tämä vastaa kysymyksiinne, ja me voimme jatkaa elämää täällä *Girl Onlinessa* entiseen malliin.

Teille, joilla ei ole hajuakaan siitä, mistä minä puhun... olen pahoillani, *tsihii!* Ja Noah, jos satut lukemaan tätä, tekstaa minulle, tai joudun lähettämään yksityisetsivän peräsi.

**Girl Online, menossa offline xxx**

## ★ ★ *Ensimmäinen luku* ★ ★

Ojennan läppäriin Elliotille heti, kun saan postauksen valmiiksi. »Onko tämä tarpeeksi hyvä?»

Hän skannaa näyttöä samalla, kun minä murehdin kynsipiikkiä pikkurillini kärjessä.

»Eiköhän se menettele», Elliot toteaa parin piinallisen sekunnin jälkeen.

Elliotin hyväksynnän saatuani nappaan läppäriä takaisin ja näpäytän »julkaise»-painiketta, ennen kuin ehdin muuttaa mieltäni. Taakka tuntuu kohoavan harteiltani saman tien. Nyt se on tehty. En voi enää vetää sanojani takaisin. »Julkilausumani» on nyt virallinen, vaikka onkin täysin järjetöntä, että minun ylipäätään on tarpeen antaa minkäänlaista lausuntoa. Poskeni alkavat hehkua, kun tajuun, miten suuresti asioiden jama minua suututtaa...

Elliot yskäisee – lujaa – ja keskeyttää ajatuksenjuoksuuni. Hänen muttristaa toispuoleisesti huuliaan, mikä

saa sydämeni muljahtamaan, sillä se tarkoittaa, että hän on huolissaan jostakin. »Etkö ole todellakaan kuullut Noahista mitään elokuun puolivälin jälkeen?»

Kohautan harteitani. »En.»

»Käsittämätöntä. Brooklyn Boy on pettänyt meidät.»

Kohautan uudestaan harteitani. Se on osapuilleen ainoa ele, johon kykenen. Jos mieltäisin asiaa liikaa, kaikki tunteet, joita olen yrittänyt väkisin pidätellä, pulppuaisivat pintaan.

»Minulla on vain tämä yksi tekstari.» Kaivan puhelimen esiin ja etsin viestin. »Näetkö?»

Sori, Penny. Tämä oli minulle vähän liikaa.  
Lopetan kiertueen ja pidän vähän taukoa.  
Otan pian yhteyttä. Nx

En tiedä, miten Noah määrittelee sanan »pian», mutta tekstarista on jo reilu kuukausi, enkä ole kuullut hänestä piipahdustakaan sen jälkeen. Olen lähettänyt lukuisia tekstareita, yksityisviestejä ja meilejä, mutten ole saanut yhteenkään vastausta. En ole halunnut vaikuttaa epätoivoiselta, stalkkaavalta ex-tyttöystävältä, joten olen lakannut lähettelemästä viestejä. Vavahtelen silti sydänjuuriani myöten aina muistaessani sen tosiseikan, ettei hän ole vielääkään vastannut minulle.

»Eli», Elliot jatkaa, »teit aivan oikein, kun ladoit to-



tuuden pöytään. Saat jengin pois niskastasi huohottamasta. Kuka ylipäätään kaipaa sellaista draamaa?»

»Juurikin näin.» Hivuttaudun sängyn päähän ja nap-paan hiusharjan kirjoituspöydältä. Työstäessäni tak-kuu kesäauringon vaalentamista, kullanpunervista kut-reistani katseeni vaeltaa peiliin kiinnitettyihin selfiei-hin. Siinä minä olen Leah Brownin, Elliotin ja Alexin kanssa; yksi on jopa minusta ja Meganista. Iso osa ku-vista tosin on jäänyt lehdistä leikkaamieni poikkeuksel-lisen hienojen valokuvien alle – niiden tarkoitus on tar-jota inspiraatiota portfoliooni. Olen kiinnittänyt pei-liin myös ylioppilastutkinnon preppausaikatauluni. Se on huolellisesti korostustussattu ja värikoodattu, jotta tiedän tarkalleen, mitä minun milloinkin on tehtävä. Äiti vitsailee, että käytän enemmän aikaa värikoodaa-miseen kuin varsinaiseen opiskeluun, mutta se luo tun-teen, että pystyn hallitsemaan edes jotakin. Kaikki muu elämässäni tuntuu olevan ulottumattomissani – Noah, valokuvaajan urani, jopa ystäväni... he kaikki valmis-tautuvat elämään lukion tuolla puolen. Otinhan minä toki kesällä aimo loikan eteenpäin, kun pääsin työhar-joitteluun Francois-Pierre Nouveaun studioon – hän on yksi tämän planeetan kuumimmista valokuvaajista – mutta silti minusta tuntuu kuin vain jumittaisin pai-koillani muiden kiiruhtaessa eteenpäin. Mihin minä jatkan tästä?

»Luuletko, että hän on löytänyt jonkun toisen?» El-liot tiirailee minua lasiensa reunan yli kasvoillaan ilme,

jonka tunnen liiankin hyvin: kyseessä on »tätä Penny ei kyllä sulata»-ilme, jolla hän mieluusti yllättää minut aina silloin tällöin.

»Elliot!» Viskaan häntä harjalla, mutta hän väistää kepeästi. Harja osuu seinään ja putoaa pyykkikasan päälle.

»Mitä? Hän on sinkku, sinä olet sinkku. Sinun on aika *astua maailmaan*, Pen. On elämässä kuule muuta kuin Brooklyn.» Hän iskee minulle liioitellusti silmää, ja minä pyörittelen silmiäni. Jos jokin hermostuttaa minua Noahin hiljaisuuttakin enemmän, se on ajatus Noahista jonkun toisen kanssa.

Minun on pakko vaihtaa puheenaihetta, joten kysyn Elliotilta: »Miten Alexin kanssa sujuu?»

Elliot kohottaa kätensä kohti taivaita. »Täydellisesti, kuten aina.»

Virnistän. »Te kaksi olette *niinin* söpöjä, että laatta lentää.»

»Kerroinko, että hän on hylännyt vintagepuodin ja paiskii nykyään hommia ravintolassa?» Elliot myhäilee ylpeänä. »En jaksaa odottaa, että saan lukion loppuun ja me voimme muuttaa yhteen. Tai siis vietänhän minä muutenkin jo suurimman osan elämästäni hänen kämpillään. Siis silloin kun en ole täällä.»

Hän hymyilee, mutta hymy ei aivan ulotu silmiin saakka. Nojaan lähemmäs ja tartun hänen käteensä. »Kyllä sinun vanhempasi vielä tulevat järkiinsä...» Wentworthien taloudessa on taisteltu ympäri vuorokauden jo viikkokausia. Kuulen välillä heidän huutonsa

ullakkohuoneeni ohuen seinän läpi. Nuo yöt ovat hivenen kiusallisia.

Nyt on Elliotin vuoro kohauttaa harteitaan. »Minusta heidän pitäisi vain panna piste koko surkeudelle. Me kaikki olisimme onnellisempia, jos he ymmärtäisivät erota lopullisesti.»

»Penny!» Äidin ääni kajahtelee ylös portaita huoneeseeni.

Käännän kännykkää ja tarkistan kellonajan. »Simppura soikoon. Menoksi, Elliot – me myöhästymme! En voi missata ekaa oppituntia.» Kompuroin sängyltä ja alan viskellä kirjoja laukkuun. Tarkistan naamatauluni pikaisesti peilistä ja huomaan, että ehdin selvitellä vain toisen puolen kuontalostani, ennen kuin viskasin harjalla Elliotia. Nappaan hiuslenkin kirjoituspöydältä ja kerään suortuvani – takkuineen kaikkineen – epämääräiselle sykerölle. Pakko kelvata.

Elliotin kyky muuttaa tumma pilvi auringonsäteeksi ei lakkaa hämmästyttämästä minua, ja kun käännyn ympäri, hän on jälleen oma pirtsakka itsensä. Hän työntää kätensä käsikynkkääni ja virnistää minulle. »Otetaanko kisa? Kuka on eka suklaakroissantilla?»

»Selvän teki.»

Harpomme askelet kaksi kerrallaan nauraen ja toisiamme tömäytellen.

»Mitä te viirupäät nyt olette keksineet?» Äiti naksuttelee leikkisästi kieltään, kun loikkaamme viimeisen askeleen ja sieppaamme kumpikin lämpimän suklaa-

kroissantin hänen ojennetuista käsistään. »Älkää unoh-  
tako – kotiin seitsemäksi Tomin synttäreille.»

»Onnistuu!» hihkaisen jo puolittain ulkona ovesta ta-  
vattoman tietoisena siitä, että minulla on suklaata pai-  
koissa, joissa sitä ei järkevällä kuusitoistavuotiaalla kuu-  
luisi olla. En olisi ikimaailmassa unohtanut isoveljeni  
synttäreitä, mutta tiedän hyvin, miksi äiti muistutti mi-  
nua. Minulla on viime aikoina ollut tapana hengailla  
Elliotin kanssa koulun jälkeen ympäri Brightonia näp-  
simässä hänestä valokuvia portfoliotani varten. Elliot  
on nimittäin täydellinen malli: niin superitsevarma, et-  
tei hänelle tuota minkäänlaista ongelmaa poseerata kes-  
kellä katua, vaikka ohi kulkisi kuinka paljon porukkaa.  
»Ehkä minunkin pitäisi aloittaa blogi», hän totesi mi-  
nulle eräänä päivänä. »Voisin esitellä siellä kaikki nämä  
valokuvat! Jopa ne, joita sinä et pidä uskomattoman  
upeina.»

»Niin sinun pitäisikin», vastasin. »Se ei olisi lainkaan  
pahitteeksi muotityöllesikään.»

»Harkitsen asiaa», oli hänen vastauksensa, mutta hän  
ei ole koskaan päässyt puusta pitkään. Epäilen, että aja-  
tus blogista houkuttaa Elliotia enemmän kuin kaikki se  
työ, mitä blogin pitämiseen vaaditaan. Hän pyörittelee  
aina silmiään nähdessään minut jälleen kerran läppäri-  
äärellä, mutta hän tietää myös, että bloggaus merkitsee  
juuri sitä. Ja koska pidin viime vuonna pitkän tauon,  
haluan nyt entistä päättäväisemmin saada blogini me-  
nestymään.

Ilmassa on pureva henkäys, joka muistuttaa minua syksyn tulosta, vaikka onkin vasta syyskuu. Tämä vuodenaika on ehdoton suosikkini: lehdet alkavat muuttua kullanvärisiksi ja kuihtua kukoistettuaan uutterasti koko kesän, ja aurinko paistaa paljon kirkkaammin hellekesän auteren kadottua. Kaikki tuntuu paljon selkeämmältä ja raikkaammalta – uusi kouluvuosi alkaa ikään kuin puhtaalta pöydältä. Puhdas pöytä. Juuri sitä minä tarvitsen.

Hivuttaudun lähemmäs Elliotia ja tartun häntä käsiynkystä. »Ehdimme pitää tänään vain lyhyen kuvaus-session», sanon. »Harmi, että Alex lähti vintagepuodista: emme voi enää lainata hauskoja asuja!»

Mietin lempivalokuvaani Elliotista: hänellä oli perusvaatteensa (pillifarkut, viininpunainen t-paita ja muhkea neuletakki) sekä jättimäisellä sulalla somistettu merirosvohattu, ja hän oli nostanut toisen jalkansa nurin käännetylle ämpärille, jonka olimme löytäneet kivirannalta. Hän näytti Brightonin piraattikuninkaalta. Olkoonkin sellaiselta, jolla on *todella* hyvä tyylitaju.

»Täytynee sitten palata ryöväämään äitisi vaatekaappia!» Elliot toteaa dramaattisesti huokaisten. Naurahdan. Hän on oikeassa: äidillä on tonnikaupalla omistuisia ja ihastuttavia hepeniä muistona näyttelijänpäiviltään.

Jätän Eliotin bussipysäkille, ja hän moiskauttaa minulle kaksi yletöntä poskisuudelmaa – hän oppi tavan Pariisissa ja hioi sen sitten täydellisyyteen CHIC-leh-

dessä suorittamansa harjoittelujakson aikana. »Nähdään myöhemmin, *rakaas*», hän sanoo ja madaltaa siten ääntään. »Ja lupaa, ettet murehdi Noahia liikaa. Jooko?»

Punastun. »Lupaan.»

Kouluun on vain lyhyt kävelymatka bussipysäkiltä, mutta alan kaivata Elliotia heti, kun hän on lähtenyt. Hänen poissaolonsa tuntuu haamukivulta; hän on kuin puuttuva raaja. Minulta puuttuu Elliot – ja se sattuu. En tiedä, mitä teen, jos hän ja Alex muuttavat ensi vuonna Lontooseen. Ajatus saa suklaakroissanin kohoamaan ylöspäin, ja minun on pakko nielaista, jotta saan sen pysymään mahassa.

Puhelimeni surahtaa. Unohdan Elliotille antamani lupaukseni saman tien ja toivon, että se on Noah. Vaan ei ole. Se on Kira. »Missä olet?» tekstarissa lukee. Sitten katson kelloa. Minulla on vain viisi minuuttia aikaa ehtiä ekalle tunnille, joka on hissaa – ja minun on määrä pitää Kiran kanssa esitelmä. Ups.

Panen juoksuksi, loikin koulun portaat ylös ja ryntään sisään kaksoisovesta. Aivan oven vieressä kaksi uutta seiskaluokkalaista tyttöä on kumartunut puhelimiensa ääreen kikattamaan jollekin *Celeb Watchin* julkkisjuorulle. Paniikki alkaa välittömästi lainehtia sisälläni vuoroveden lailla. Ehkä he juoruilevat minusta... Mutta onneksi eivät tällä kertaa. Käy ilmi, että The Sketchin Hayden on eronnut tyttöystävästään Kendrasta. Toinen tytöistä vilkaisee minua ja kurtistaa kulmiaan – mutta

hänen katseessaan ei erotu pienintäkään tunnistamisen merkkiä. Kurtistus johtuu vain siitä, että näytin vähän hassahtaneelta pälistellessäni heitä. Kiiruhdan ohitse sydän jyskyttäen. En enää nykyään käännä päitä.

Huokaisen helpotuksesta ja annan pakokauhun huuhtoutua tiehensä. Noah ja minä olemme virallisesti eilispäivän uutisia. Olen vain tavallinen tyttö, joka elää tavallista elämää tavallisessa koulussa. Ja juuri sitä minä olen kiertueen päättymisestä lähtien halunnutkin.

Enkö olekin?

»Penny! LUOJAN KIITOS, siinä sinä olet!» Kira juosta hölkyttää luokseni pysäyttäen mietteeni, ennen kuin ne ehtivät haahuilla liian pitkälle. Hän ryhtyy käymään läpi esitelmäämme, ja annan hänen kiskoa minut halki koulun käytävien ja takaisin todellisuuteen.

## ★ ★ *Toinen luku* ★ ★

»Odota, vielä yksi.»

»Penny, kello on viittä vaille seitsemän...»

»Tiedän, mutta valo on täydellinen...» Otan viimeisen otoksen Elliotin tummenevaa taivasta vasten näkyvästä siluetista. Tällä kertaa emme ole rannalla vaan Blakers Parkissa. Puisto sijaitsee aivan kotitalojemme edessä, söpöjen pastellinväristen rivitalojen lähellä. Kukkulalla eläminen merkitsee sitä, että meillä on naapurihuoneistamme upeat näkymät puistoon ja sen takana siintävään mereen. Blakers Parkissa on kellotorni, jonka varjossa Elliot ja minä olemme viettäneet monta monituista aurinkoista iltaa lueksimalla ja valokuvia näppäilemällä. Nyt Elliot vääntäytyy liioiteltuihin asentoihin, hyppelee kohti tähtiä ja taipuu takaperinsiltoihin. Itse makaan mahallani nurmikossa ja kuvaan samakkoperspektiivistä. Ellei tietäisi, että kyseessä on El-



liot, häntä ei välttämättä edes tunnista näistä kuvista. Onnistun vangitsemaan laskevan auringon hänen selkensä kaaren alle. Valonsäteet sumentavat kaikki yksityiskohdat – Elliot näyttää eteeriseltä, kuin hänen sisältään räjähtäisi valoa.

»Okei, valmista tuli», sanon ja lasken kameran maahan. Nousen pystyyn ja vilkaisen kännykkää – äidiltä ei ole tullut huolestuneita tekstareita, joten oletan Tomin olevan myöhässä.

»Anna kun katson», sanoo Elliot ja lysähtää selälleen nurmikolle. Nojaudun näyttämään hänelle. »Voi Penny, aivan mahtavia! Parhaitasi tähän saakka. Näiden on vähän pakko päätyä galleriaan.»

»Niinpä, ja tästä tulee näyttelyn pääteos. Annan sille nimeksi *Elliot ja auringonsäteiden silta*.»

»Ehkä sinun kannattaisi vähän työstää otsikkojasi.»

»Saatat olla oikeassa.»

Elliot haaveilee, että avaan jonain päivänä valtavan yksityisnäyttelyn oikeassa galleriassa – nimenomaan yksityisnäyttelyn, toisin kuin silloin, kun kuvani olivat esillä muiden teosten joukossa ysiluokan valokuva-kurssin näyttelyssä. Elliotin visiossa galleria on jossakin upeassa paikassa – kuten Lontoossa tai New Yorkissa, tai jopa jossakin kaukomailla, Shanghaissa tai Sydneyssä. Hänen suurelliset unelmansa saavat minut aina hyvälle tuulelle, mutta samalla ne myös ahdistavat minua. Kun uskomaton harjoittelujaksoni Francois-Pierre Nouveaun studiolla päättyi, F-P antoi ym-

märtää, että saattaisi esitellä valokuviani galleriassaan – *mikäli* ne vastaisivat hänen tavattoman korkeaa vaatimustasoaan. Olen lähetytkin joitain Elliot-otoksiani Melissalle, FPN:n toimistopäällikölle, jonka kanssa minulla synkkaa tosi hyvin. Hänen mielestään kuvat olivatkin hyviä, mutta niistä puuttui jotain. »Minä en näe näissä kuvissa mitään *sinusta itsestäsi*», Melissa oli ilmoittanut. »Olet kuitenkin melkein perillä. Yritä selvittää, mikä voisi olla sinulle se juttu, mihin sinä todella suhtaudut intohimoisesti, mitä sinä todella rakastat. Sitten sinä onnistut. Valokuvasi kaipaavat ääntä. Jotakin... *ainutlaatuisen pennymäistä*.»

En halua tuottaa Melissalle pettymystä, joten aikomukseni on harjoitella, harjoitella ja harjoitella, kunnes löydän sen »*ainutlaatuisen pennymäisen*» jutun. Minä nimittäin unelmoin aivan yhtä isosti kuin Elliot. Haluan valokuvata koko loppuelämäni. En ole koskaan halunnut sitä yhtä määrätietoisesti kuin nyt.

Jokin äärinäössäni kiinnittää huomioni ja nostan katseeni. »Noah?» kuiskaan, ennen kuin ennätän estää itseäni.

»Mitä? Missä?» Elliot seuraa katsettani, mutta ei siellä ketään ole. Se joku on ennättänyt kadota kukkulan alle.

»Olisin voinut vaikka vanhoa...» Mutta mitä minä muka näin? Pitkän, tumman tukan ylle painetun mysyn. Tutun askelluksen. Se on voinut olla kuka tahansa. »Antaa olla», sanon nopeasti.

Elliot ei mene lankaan. »Kaikki hyvin, Penny. Minäkin toivon, että hän olisi täällä. Mutta jos täällä joku on, niin Tom. Lähdetään jo teille, jooko?»

»Totta kai.» Tiedän, että olen hölmö – Noah on todennäköisesti New Yorkissa, ehkä Los Angelesissa – missä tahansa muualla kuin Brightonissa. Kunpa vain tietäisin *jotain* hänen olinpaikastaan tai tekemisistään. Silloin minun ei tarvitsisi ajaa itseäni hulluuden par-  
taalle.

»Tule jo, laiskiainen!» Elliot huutaa. Kuljemme ylös mäkeä kotia kohti, ja jään jälkeen. Tämä juuri on Brightonin ongelma – kaupunki koostuu miltei tyystin korkeista mäistä, ja meidän talomme ovat korkeimman kukkulan puolivälissä.

»Isä kuulemma laittaa tänään kuuluisaa lasagneaan!»  
hihkaisen saavuttaessani Elliotin.

Elliot voihkaisee. »Voi luoja. Mitä hän aikoo tällä kertaa panna siihen?»

»Ei aavistustakaan. Muistatko, kun hän viimeksi teki siitä havaijilaistyyppistä ja tunki yhteen kerrokseen ananasta?»

»Minä itse asiassa tykkäsin kyseisestä viritelmästä! Mietin enemmänkin sitä kertaa, kun hän oli kuullut, että Meksikossa kastikkeisiin pannaan suklaata, ja hän sulatti jauhelihakastikkeeseen maitosuklaapatukan.»

»Se tosiaan oli aika yrjöttävää», myönnän. »Ehkä pitäisi pyytää häntä pitäytymään aamiaisen valmistuksessa?»

»Eääh. Minähän rakastan iskäsi kokeiluja, vaikkeivät ne aina ihan nappiin osukaan. Meinaan, että kuka muu olisi voinut keksiä, että merisuolatut sipsit antavat lasagnelle herkullisen, rapean silauksen? Hänen olisi pitänyt patentoida se resepti. Pois tieltä, Jamie Oliver!»

Kaikki tämä ruokapuhe saa ajan katoamaan, ja ennen kuin huomaammekaan, olemme jo kotitaloni edessä. Elliot ei edes vilkaise omaa ulko-oveaan, vaan tulee suoraan meille. Herkullinen mausteiden ja käristyvän lihan tuoksu tervehtii meitä astuessamme sisään.

»Täällä tuoksuu aivan sairaan hyvältä!» Elliot huikkaa takaani.

Isä ilmaantuu eteiseen kokinhattu kallellaan. »Tänään tarjotaan lasagnea kreikkalaiseen tapaan! Fetaa! Oreganoa! Lammasta! Munakoisoa!»

»Eli moussakaa?»

»Ehei.» Isä heiluttelee minulle paistinlastaa. »Kyllä se lasagnea on. Ja odottakaapa, kunhan näette, mitä sen päällä on...»

»Eihän, eihän, eihän siinä vain ole oliiveja?» Nyrpistän nenääni.

»Vieläkin parempaa... anjoviksia!»

Sekä Elliot että minä voihkaisemme.

»Hei vaan, juhlaväki!»

»Tom!» Käännyin ympäri ja vinkaisen riemusta, kun velipoika työntää oven auki. Hänen takanaan seisoo hänen pitkäaikainen tyttöystävänsä Melanie. »Hyvää syntymäpäivää!»

»Kiitos, Pen-Pen!» Tom halaa minua ja pörröttää tukkani.

»Hei! Lopeta», sanon ja ravistelen itseni irti. Loikin Tomin ohi Melanien luon ja anna hänelle ison halin.

»Hei, Mel! Mitä kuuluu?»

»Hienoa, kiitos kysymästä, Penny. Maltan tuskin odottaa isäsi keitoksia.»

Nauran. »Luvassa on takuulla jotain kiintoisaa, kuten aina!»

Seuraavat pari tuntia ovat yhtä ruoan ja naurun sumua. Tunnelma on kuin lämmin peitto, yhtä rauhoittava kuin äidin vanha villanuttu, jonka otan aina mukaani, kun minun on matkustettava lentokoneella. Kreikkalainen lasagne osoittautui täydelliseksi (vaikka nypinkin pois kaikki limaiset pikkukalat ja viskasin ne Tomille), ja nyt kaikki istuvat rentoina pöydän äärellä: äiti juttelee Melanielle seuraavista häistään (*Cabarett*yylliset pirskeet Sohossa), Tom ja Elliot hekottelevat isän vitsille.

Mieleeni juolahtaa ajatus. Luikahdan paikaltani, tassuttelen eteiseen ja tartun kameraani, jonka jätin repuni viereen.

Palattuani kohdistan linssin perheeseeni – vangitsen heidän hymynsä ja naurunsa. Tämä on jotakin »ainutlaatuisen pennymäistä». Kaikki rakastamani ihmiset yhdessä huoneessa.

Katson valokuvaa. No... *melkein* kaikki.

# *Penny etsii tietään tähtiin – omillaan*

Penny ja Noah ovat ystäviä, mutta nuoresta rokkistarasta ei ole kuulunut mitään vähään aikaan - itse asiassa kukaan ei tiedä, missä hän on. Noah on kuin kadonnut maan päältä. Penny lähtee Meganin kutsusta vierailemaan tämän uudessa esiintyvään taiteeseen painottuvassa koulussa ja tapaa siellä uusia mielenkiintoisia tuttavuuksia. Penny ystäväystyy nopeasti esiintymiskammosen Poseyn sekä hurmaavaan skottipoika Callumin kanssa. Poseyn auttaminen tuntuu juuri oikealta, ja Elliotkin tarvitsee Pennyä enemmän kuin koskaan.

Mutta Callum on Pennyille arvoitus. Poika selvästi haluaisi muutakin kuin ystävyyttä: onko Penny valmis siirtymään eteenpäin, kun yhä vain kaikki tuntuu muistuttavan häntä Noahista?



@ZOELLA  
WWW.ZOELLA.CO.UK



www.wsoy.fi



9 789510 429747

N84.2

ISBN 978-951-0-42974-7